

Още на 23-ий Юлий вечерта извѣстния намъ старъ хъшъ дѣдо Тодоръ Нейчовъ отъ Габрово, слѣзълъ отъ позицията ни при топчето на Остри-връхъ, къмъ Орѣшачката рѣка, да донесе вода. Но близу лѣжащитѣ тамъ пивници *) го съблазнили, и той се отбилъ въ тѣхъ за да си посрѣбне малко отъ хубавото княжевачко винце и да занесе на другаритѣ си вмѣсто вода винце, но отъ тогава насамъ дѣдо Тодоръ се не прибра въ четата.

Орѣшачкитѣ пивници бѣхъ отгатакъ Орѣшачката рѣка, която ни дѣлеше отъ турцитѣ, и бѣхъ много близу до турцитѣ, та не се наемаха мнозина да си доставятъ винце отъ тѣхъ. Дѣдо Тодоръ се въсползува отъ нощния мракъ и отишелъ въ пивницитѣ. Но като се не завърна същата нощъ и другия день при четата, момчетата си помислиха че трѣбва нѣкой сръбски патруль да го е пребилъ. Нѣкой хъшлакъ трѣбва да е исказалъ прѣдъ нѣкой свой другаръ своето предположение, че това може да е тѣй, и това се распространи като една необорима истинна мѣжду момчетата. Тѣ никакъ не допускаха, че дѣдо Тодоръ може да испадне въ турски рѣцѣ и може отъ тѣхъ да е убитъ. Не. Тѣ не допускаха, че дѣдо Тодоръ, старъ хайдутинъ, ще бѣде толкова глупавъ и не прѣдпазливъ. Напротивъ, тѣ мислеха, че сж го убили сръбитѣ, защото отъ тѣхъ не е имало защо да се предпазва. Това предположение много злѣ настрои хъшлацитѣ противъ сръбитѣ. Тѣ явно натякваха на войводата и на дѣда Желя, да се заематъ прѣдъ началника на отряда, за да ги запазятъ отъ убивание съ братски куршумъ, инѣкъ, сами ще почнатъ да се расправятъ съ сръбитѣ. И на войводата бѣше много мъчно за този случай. Нему бѣше много неприятно за гдѣто се появи тѣзи взаимна омраза мѣжду насъ и сръбитѣ, и се стараеше съ всичкитѣ си сили да я отмахне. Той казваше, че никакъ не допуска сръбитѣ да сж направили такива убийства върху доброволцитѣ, и че слуха за това или е недоразумѣние или интрига. Послѣ се узна, че той е билъ правъ, но омразата си остана.

*) Изби въ лозята, гдѣто си държатъ хората виното.